

Denne søgbare PDF-fil er downloadet fra min personlige hjemmeside www.ronlev.dk.

Det er tilladt at dele PDF-filen med andre, da der ikke er ophavsret til titlen.

Besøg www.ronlev.dk. Måske er der andre af mine flere tusinde artikler og scannede bøger, der har interesse.

Mange venlige hilsener

Claus Rønlev

Jens Hornsylds

Jordeførd

den 31te October 1840.

(Astrykt for Venner.)

I.

Bed Vaaren.

Her under Herrens Tempelhvælvning standse vi med Dit Liig, Høiærværdige, forklarede Broder! i Din sidste Forbedringstid. Det var Dit Ønske, og vi glædes ved at efterkomme det.

Dette Stade har saa levende Bærfel om Dit aandelige Stade i Verden. Saaledes, midt imellem det hellige Alter, hvor Christnes Hjertelue stiger i Kjærlighed til Gud i det Høieste, og den Prædikestol, hvorfra Christi Tjenere udtolke Gimmeriges Skikke for de Troendes Forsamling, saaledes stod Du aandelig alle Dine mange Livsdage paa Jorden. I Barndoms Drømme, medens Verden alene vilde kalde Dig til sin Tjeneste: I Ungdoms Begeistring, som gjennembrød Verdens Forhindringer, og modigen beredte sig til et høiere Kald: I Manddoms fyrige Kraft, da Du løfede Din Røst prophetisk iblandt Folket, fuld af Tro og Haab udgjød Dit Hjertes store Fylde i rige Strømme over de Troendes lyttende, gennemrystede Sjæle;

og opfyldte Dem med den Aandens Begeistring, som opfyldte Dig selv; thi Hjerteordet gaaer til Hjertet: og i Din Alderdoms=Dage, de skrøbelige, i hvilke Du skrev Din Livsbog, og herliggjorde det Lys, som skinnede for Din Sjæl i de hellige Skrifter. Ogsaa dette Alter saae Dig i høi og hellig Rørelse at foregaae denne Menighed i inderlige Bønner, hørte Dig med forklaret Stemme lyse Herrens Betsignelse over den Forsamling, Du fra denne Prædikestol dybt havde rørt til Opbyggelse i Christo og den Hellig-Aand. O hvormange Sjæle have ogsaa i dette Guds Huus priset Herren for Indtrykket af Din henrivende Tale; hvormange bleve bedrøvede i gudsfrygtige Hjerter ved det Budskab, at Du havde staaet der for sidste Gang, og Din Røst skulle forstumme for Dem.

Ak! nu er Hjertet saa stille, Din Aand boer ikke mere deri; nu er Diets klare, brændende Ild udslukket; bærer ikke mere Vidnesbyrd frem om den høie, stærke Jæver, der betegnede Din Gang gennem Livet; de veltalende Læber aabne sig aldrig mere til at udgyde deri Aandens, Guds Aands Rigdom af Dit fuldtonende Bryst, aldrig mere til at forkynde Jesu Christi Troes Herlighed og den himmelske rene Kjærlighed, hvormed Du forkyndte Frelserens og Hans Saligheds Evangelium. Det er altsammen forbi. Herrens Engel haver hentet Din Aand til Abrahams Skjød efter Din Forlængsel, og vi skulle tage Afsked med Dig.

Saa hav Tak i Din sidste Stund, O forklarede Broder! for Din Tjeneste iblandt os, for hvert høit og helligt Ord, Du haver talet; for hver Ydmygelse og hver Dødsrejsning Du haver vaakt i Synderes Hjerter; for hver Trøst og hver Opmuntring Du haver bragt til Herrens Menighed her og andetsteds; for hvert Livets Bliksdoms Ord, som Jesu Christi Aand har givet Dig at fremføre iblandt Dine Brødre herne. O Din Røst fandt Gjenglang i de Kronedes Bryst saavel som i Armodens Barm; Der gik Sorg gennem Kongens Gaard ved Din Bortgang, saavel som i de Uklestes Hytter; de høieste Hjerter iblandt os flette Dig Laurbærkrandsen, og følge Dig paa den af Jorden mørk, af Himlen lyse Vej i Samklang med de Ringestes Kjærlighed. Gik med Fred, gik trøstlig for Hans Dine, som satte Dig og kaldte Dig. Du har forkyndet Hans Værd paa Jorden, Han vil sætte Dig over mere. Derfor ere Vi og trøstige paa Veien, men vore Hjerter skulle helligt bevare Dit Minde, som en Guds Mand, hvis Lige sjældent findes; som den sidste Efterklang af den lutherske Slægt, som Du hørte til.

Bed Din elskede Hustrues, den Frommes, den Sagtomodiges, den Blides Side, skulle Dine Been, efter Dit Døds, hensmuldre i helligt Muld; i den samme Grav, paa hvilken Du selv udtalte Hendes Priis, Dine Takke og Din Klage for Herrens Ansigt. Med venlig Trøst ville

vi besøge Din forladte Datter, som græder Kjærligheds og
Laffens Taarer over Din Grav, ville opreise Hendes Mod
nu over Dig med det samme Forklarelsens himmelvendte
Blik, hvormed Du opreiste Saamange, opreiste Dig selv
og Hende i hiin Skilsmisfens tungeste Stund.

Være Herren Din Sjæl naadig, og give Dig efter
vort salige Haab.

Faer, faer evigt og helligen vel.

Amen.

Nothc.

II.

Bed Graben.

„Denne er Dagen, som Herren gjorde,“ siger Israels kongelige Sanger, og lader os kun gjentage disse Ord her ved vor gamle Hornsholms sidste Hvilested, gjentage dem, ikke blot, fordi hiin Mestersangers Psalmer saa tidt fornyedes paa den Forklaredees Læber, men fornemmelig fordi det sømmer sig en Christen, som i Glædens Tider, naar Alt gaaer os efter Ønske, saa og i Sorgens herovenfra beskikkede Tider, i Skilsmisfens bittre Stund, naar et fjært, et dyrebart Led af Venfæbs eller Kjærligheds Kjæden brister, ogsaa da, ja! just da, stærk i Herren og ved hans Naades Kraft, at sige til det bevægede Hjerte: denne er Dagen som Herren gjorde! —

See! efter tre og firfjendstyve Naade-Aar, efter saa mange, mange velsignelsesrige Prøvedage er ogsaa denne Dag kommen fra Gud, da Jorden aabner sit Skjød, for at modtage en forklaret Broders, en trofast Vens, en nid-

Hjær Lærers, en from Oldings Støv, og bevare det i sine hellige Gjemmesteder, indtil omsider Aabenbarelsens store Dag fremgryer, da Gravene ved Herrens Røst skulle give det Forkrænkelige usforkrænkeligt tilbage. O men Du stille Grav, som snart skal lukke Dig over denne fromme Guds Tjeners Sovestue, det er mig som om en Forklarelses Glands, oprunden fra min Frelzers aabne Grav, kastede sine himmelske Straaler henover Dig, at mildne os Afstedens Bitterhed, det er mig, idet jeg stirrer ned i dit Dyb, som saae jeg ved Troens Blik, hvad Dvinderne Paastemorgen saae med jordisk Die, tvende Engle, den Ene ved dit Hovedgjerde, den Anden ved din Fod, og derfor siger nu med salig Fortrøstning, med et Christen-Hjertes ydmyge Tilbedelse; ja! denne er Dagen, som Herren gjorde, vel til en Veemodens, men og til en Trøstens Dag; thi som Erindringens Engel holder den Hensøvedes Livsbog hen for vort Blik, saa rækker Haabets Engel et helligt Bibelblad hen for vor Aand, at det sidste skal worde et Trøstens Balsam for den Veemod, den første fremkalder. Og hvad vidner Erindringens Engel, medens Tanken dvæler ved hans jordiske Levedage? „Han var et skinnende og et brændende Lys.“

O du himmelske Sendebud! dit Vidnesbyrd smelter saa ganske sammen med vort eget Hjertes; thi herinde lyder det ligerviis: han var et skinnende og et brændende

Lys! Hvad enten vi ihukomme ham paa de hellige Steder, hvor han talede paa sin Mesters Begne, eller i det selvfæbelige Livs Midte, hvor han oplivede og oplivedes, eller i hans Hjemts lykkelige Kred, det Lys, Gud havde tændt i hans Sjæl, udbredte Klarhed og Livsvarme trindt omkring, hvo kunde høre hans Røst, denne vidunderlige stærke, prophetisk-apostoliske Røst, uden at gribes for det Evige, uden at fornemme et høiere Livs Lys og Kraft bevæge sig i det Indre, uden at begejstres for de Tider, da det jordiske Borgerskab gjenstraalede af det himmelske, som Havets Bølgespeil af Solens Lue? — —

Det er nu forbi; Lyset er slukket for os; vi see ikke mere, ærværdige Olding! dit Stephani Blik i Andagtens Stund, vi høre ikke mere din Røst, hvad enten du salig i din Juleglæde som Simeon istemmede Fædrenes Høitidsfang:

Mit Hjerte altid vanke
 I Jesu Føderum,
 Did samles mine Tanker
 I deres Hovedsum:
 Der er min Længsel hjemme,
 Der har min Tro sin Skat,
 Jeg kan dig aldrig glemme,
 Du søde Julenat.

eller Du hæftig bevæget under dit Kors opmandede din
 Land med Danmarks gamle Kæmpe-Psalme:

D kjære Sjæl, frygt aldrig meer,
 Naar Alting suurt i Verden seer,
 Og Herrens store Domme
 For Syndens Skyld vil falde ind,
 Vær dog frimodig ubi Sind,
 Lad hvad der vil kun komme,
 Gud fjender dog de Fromme!

Det er nu forbi, — dog nei! Beemodstaaren blinder mit
 Die, det er endnu ikke ganske forbi, det Billede er altfor
 grandt afpræget i dine efterladte Skrifter, din Røst ligesom
 gennemstrømmer hvert Ord din Haand har optegnet, nei!
 Du Fromme, Du har endnu ikke ganske forladt os; din
 Tshukommelse skal være længe i Betsignelse; dit Ord skal
 vedblive at tale til os med en Bets hjertermilde, med en
 Guds Tjeners stærkgribende Røst. — Det er ikke forbi,
 var han et skinnende og brændende Lys i sin Herres Tjeneste
 paa Jorden, siger Haabets Engel fra Gravens Hovedgjærde,
 hvor meget mere er han det da ikke nu i Himlen, nu da
 han i Ordets fulde Betydning er frigjort, er helliggjort,
 er herliggjort. —

Han er frigjort; den Trængsel, den Smerte, som
 er forbunden med Menneskets Liv paa Jorden, som Barnet,
 skjøndt det hilser Dagens Lys med Taarer, ikke forstaaer,
 som Unglingen let forglemmer, som ofte bøier Mandens
 Mod, men som Oldingen bærer med stille Hengivenhed i

Gud, den Kummer, hvoraf Du ogsaa havde din beskaffede Deel, kjære Dying! for den er Du nu frigjort; ned i Graven trænger ikke Smertens Braad, op til Himlen naaer ikke Sorgens Magt; i Kamp er et Menneske saalænge han aander paa Jorden, i Fred hviler et Menneske, naar hans Støv hviler under Jorden, og hans Aand hviler ved Naadens Favn i Himlen. Hvor gjerne vi derfor end ville eie dig iblandt os, hvor øde end herefter i lang Tid de Steder skulle være, som din faderlige Nærværelse forskjønnede, hvor eensom end Livets Bei herefter skal vorde for hende, som Du annammede fra Barndommens Aar, og hvis milde Hjerte, trofast og taknemmeligt som Ruth i Prøvelsernes bittere Dage aldrig trættedes ved at vidne: hvor du gaaer, der vil og jeg gaae hen, sandelig Døden alene skal stille mellem dig og mig, saa erkjende vi dog Alle tilbedende Betsignelse af denne din Hvile, Du er frigjort, har Guds usynlige Faderhaand skrevet paa Trøstens Blad, og Haabets Engel rækker det hen over din Grav til det vemodige Hjerte. — Han er helliggjort, læse vi fremdeles. Bel havde Igjensfødelsens Bad rensset hans Sjel, vel havde Daabspagtens Fornylse bundet hans Hjerte til Guds Villie, af, men ogsaa han fornam det, at vi bære det Hellige i et skrøbeligt Kar, ogsaa han tilstod det saa ofte ydmyg bevæget: „ikke at jeg allerede har grebet det, eller allerede er fuldkommen, men jeg jager derefter

om jeg dog kan gribe det, efterdi jeg dog er greben af Christo Jesu", og derfor, fromme Olding! hvor høit vi end agte dit Navn, hvor trofast vi end bevare dit Minde, aldrig kan en utidig Kjærlighed forlede os til at overvurdere dit Værd, nei! nu først har din Sjæl ingen Fristelser mere at bekæmpe, dit Hjerte ingen Hæftighed mere at nedkæmpe, din Aand ingen Skrøbelighed mere at overvinde, nu har Du englelig blandt Engle kun een Tanke, een Villie, een Attraa, den, at Faderen skal æres i alle Ting ved Sønnen, nu er Du i Sandhed helliggjort! — Dog endnu eet Trøstens Budskab lyder os imøde fra Englands Haandskrift: han er herliggjort, ja! med en Herlighed, som Tanken ikke fatter, og Ordet er for afmægtig til at udtrykke. Vi vide hvormeget din og vor elskede Konge, hvormeget din og vor fromme Dronning have gjort, for at forherlige dit Livs Aften, vi vide, hvor inderligen dit Dem hengivne Hjerte paaskjønnede denne Naade, og priste Ham derfor, som er alle gode, alle fuldkomne Gavers Giver, men nu da Kongernes Konge har taget Smertens Tornekronen fra dit Hoved, har løst din Sjæl fra et alderstegent Legems Baand og Bænke, har kaldet din Aand fra Jordens Fængsel til Himlens Høisal, nu da Barmhertighedens evige Herre har ladet sin fromme Joseph føre frem for sit Naade=Udsyn, nu forsvinder som Morgentaagen al Tanke om jordisk Naade og Herlighed

for din Salighed i Himlen, thi Haabets Engel peger opad mod Majestæten's evige Throne, og sjunger, han er herliggjort!

Dg nu hvile dit hæderlige Støv sødt ved Hendes Side, som Du elskede som Abraham sin Sara, som Jakob sin Rachel; som hun deelte Livet med Dig herne, saa dele hun Saligheden med Dig hisset, saa møde hun med Dig paa Opstandelsens Dag for Ham, hvem Faderen har overgivet al Dom! endnu et Blik ned i din Grav, endnu et Farvel til dit Støv, Taknemmelighedens, Høisagtelsens, Kjærlighedens Farvel!

Nei, han er ikke død, han sover,
Den Trøst gav Gud os i vort Savn,
Skjøndt Dødens Lagen bredtes over,
Hvad Graven tager i sin Favn,
Jeg veed dog vist den Frommes Død
Er kun en Søvn, en Hvile sød.

Det Die, som saa klart fremstilled,
Selv under Smertens Taagesky,
At det ved Synden tabte Billed
I Troen vindes kan paany,
Det lukkes kan en liden Stund,
Men ikke til et evigt Blund.

Det Hjerter, o det barnlig-rene,
 Uftvættet med sin Midlers Blod,
 Hvor mellem Troens Palmegrene
 Min Frelfers Navn urokket stod,
 Det fromme Hjerter har et Krav,
 Som endes ei ved Død og Grav.

Den Aand, som op mod Lysets Rige
 Med Bøn og Sang sig trængte frem,
 Maa denne Aand fra Jorden vige,
 Da har den naaet sit rette Hjem,
 Da sjunger den i Himlen fro:
 D her er evig-godt at boe!

Med denne Trøst fra Dødninghaven
 Vi vandre nu med stille Aand,
 Den Krands, som lægges ned paa Graven,
 Den bunden er med Troens Baand,
 Og visne end dens Blade hen,
 Vort Haab ei visne skal som den!

Amen!

Gimm.